

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

WWW.DDDLNF.COM

15
9771407993004

Šajā numurā lasiet:

KAS NOTICIS AR LATVIJAS DAUGAVAS VANAGIEM?

Saruna ar Rīgas domes deputātu, bijušo biedrības "Daugavas Vanagi Latvijā" valdes priekšsēdi Jāni Ati Krūmiņu

→ 3. lpp.

PROBĀCIJAS DIENESTS APBURTAJĀ LOKĀ

Saruna ar Valsts probācijas dienesta vadītāju Aleksandru Dementjevu

→ 4. lpp.

PAR LATVIEŠU NĀCIJAS AIZSKARŠANU JĀSANĒM SODS!

→ 5. lpp.

VALSTS GALVAI PIETRŪKST MUGURKAULA

Atklāta
vēstule
Latvijas Valsts
prezidentam

Kā no pārpilnības raga presē un televīzijā plūst dažādu eksamatpersonu un tā saukto "ekspertu" secinājumi un pamudinājumi, kurus var apkopot vienā teikumā: "Latvijas Valsts prezidentam Valdim Zatleram 9.maijā jābrauc uz Krievijas galvaspilsētu Maskavu labu kaimiņvalsts attiecību tālakās uzturēšanas labad." Visa šī rosišanās atgādina krāšņu Austrumu tirgu. Kāpēc šāds secinājums? Izrādās, ka neviens mediju tikla pārstāvis, neviens amatpersona, ne arī runigie ekserti pat ne ar kriptiņu nav pieskārušies visa šī tirgus vēsturiskajām saknēm – tas ir, tam, kas pirms 65 gadiem un vēlāk notika un vēl aizvien notiek Krievijā, Austrumeiropā, Baltijas valstis, arī Latvijā.

Neviens nepiemin vēsturiski apstiprinātu faktu, ka 1945.gada 8./9. maijā, kad tika uzvarēta Vācija, karš Eiropas kontinentā beidzās, bet līdz ar to sākās Latvijas (arī Igaunijas un Lietuvas) otrreizējā okupācija, kuras sekas pilnībā **nav likvidētas vēl līdz pat šim laikam** kaimiņvalsts pastāvīgi uzturēto impēriko centieni dēļ, kas visiem ļoti labi zināmi.

Turpinājums 4. lpp.

VAI GRĀMATA KLŪS PAR LUKSUS PRĒCI?

Saruna ar grāmatu vairumtirdzniecības uzņēmuma "Latvijas grāmata" valdes locekli Viesturu Šternu

LASĪTĀJU SKAITS SAMAZINĀS

DDD: 2010.gads ir pasludināts par grāmatu lasīšanas gadu. Vai, jūsuprāt, ir jāuztraucas par sabiedrības attieksmi pret grāmatām, to lasīšanu, un vai šādas akcijas uzlabos situāciju?

Viesturs Šterns: Uztraukumam, protams, ir pamats. Ja paskatāmies uz Latvijas demogrāfisko situāciju, tad redzam, ka pieaug vecākā gada gājuma cilvēku īpatsvars. Arī grāmatu lasītāju loks pamātā ir gados vecāki cilvēki – vidēja un jaunākā pa-audze lasa samērā maz. Laikam ejot, vecākā gada gājuma cilvēku, logiski, kļūst mazāk, bet jaunie nav tik daudz, lai stātos viņu vietā. Nezinu, vai šādu akciju rīkošana mainīs situāciju. Domāju, ka vairāk būtu jārūpējas, lai skolās un ģimenēs tiktu audzināta vēlme lasīt. Ja jaunatne nelasīs, tad grāmatizdevēju nozare pamazām iznīks."

DDD: Jauniešiem noteikti jāmāca, ka grāmatu lasīšana nav arhaismas – gluži pretēji. Cik lielā mērā valsts ekonomiskā situācija ietekmē cilvēku interesi par grāmatām?

V.Š.: Nav noslēpums, ka jī spētu nodrošināt tik zemas grāmatu cenas? Vai tas neietekmēs grāmatu saturisko un vizuālo kvalitāti? **V.Š.:** Nav noslēpums, ka ram, mīkstie vāki, otrreizējais papīrs, mazāka druka.

grāmatu tirāzas ir nelielas. Tā kā lasītāju skaits ir mazs, loti lielu tirāžu ražošanai nav ekonomiskā pamata, savukārt, drukājot nelielus metenus, izdevuma pašizmaksas ir augstākas. Jādomā, kā samazināt grāmatu ražošanas izmaksas. Izeja varētu būt, piemēram, iepriekšējās akcijas rezultātā.

"KAS MAKĀ, TAS PASŪTA MŪZIKU"

DDD: Vai šā briža ekonomiskajā situācijā daudziem izdevējiem draud bankrots?

Viesturs Šterns: Latvijā ir aptuveni 700 izdevēji, starp kuriem arī tādi, kas visa sava mūža laikā izdevuši tikai vienu savu grāmatu. Uz šādiem individuāliem nav adekvāti atiecīni tādu jēdzienu kā "bānkroti".

Par apmēram 30 izdevniecībām, kas izdevējdarbibu izvēlējušās par savu biznesu, es nevaru spriest, jo neesmu veicis tādu pētījumu, taču pieņemu, ka mazākās varētu arī beigt savu darbību.

Turpinājums 6. lpp.

OKUPĀCIJA NAV BEIGUSIES

DDD: Kā jūs vērtēt Valsts prezidenta Zatlera izteikumu, ka okupācija beidzās ar to brīdi, kad no Latvijas aizgāja padomju armija?

Aleksandrs Kirsteins, bijušais Saeimas deputāts un Ārlietu komisijas vadītājs:

Zatlers ir medīķis, kuru iecēla par prezidentu. Vieni bridi viņš aizbrauc uz Gruziju un asi nosoda Krievijas okupāciju, otrā bridi viņš gatavs pats doties uz

Maskavu, lai pielabinātos Krievijai. Nav noslēpums, ka viņa izteikums par okupāciju bija veltīts Krievijas vēstniekiem...

Kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas valsts politika kļūst aizvien antinacionālāka. Tie cilvēki, kas 1990.gada 4.maijā balsoja par Neatkarības atjaunošanas deklarāciju, lielākoties nebija sefmanī. Lai kā dažiem varbūt nepatīk 4.maija Deklarācija, tājā ir daudz vairāk veselā saprāta nekā visos dokumentos, kas piemēram, Kalviša vai Dombrovskas valdīšanas laikā. Deklarācijā teikts, ka attiecības ar Krieviju jāveido, tikai un vienīgi balstoties uz 1920.gada Miera līgumu, kurā, savukārt, noteikts, kas ir Latvijas pilsonis. Apbrīnojama ir mūsu politiku

nespēja izskaidrot krieviem, ka Krievija pati parakstīja ar Latviju līgumu, kas noteica, ka par Latvijas pavalstniekiem uzskata tikai tie, kuri šeit dzīvoja līdz 1914.gadam, un viņu pēcteči.

"1990.gadā nevarējām iedomāties, ka pēc divdesmit gadiem situācija būs tik traģiska."

Kad tagadējais eirokomisārs Piebalgs bija izglītības ministrs, jautāju, vai nevajadzētu uzreiz pāriet uz izglītību latviešu valodā? Viņš atbildēja, ka varbūt tik strauji nevajadzētu, bet divu trīs gadu laikā tam jānotiek. Pēc tam 5.Saeimā gan Klubs 21, gan "Latvijas celš" šo ideju "atbūdīja" malā. 1996.gadā pieņema likumu, kurā noteica, ka 2004.gadā jāpāriet uz iz-

glītību latviešu valodā. Tagad ir 2010.gads...

Protams, 1990.gadā nevarējām iedomāties, ka pēc divdesmit gadiem situācija būs tik traģiska. Toreiz rēķinājām, ka pēc karaspēka izvešanas, visi padom-

ju gados iebrakušie kolonisti sadalīs trijās grupās, no kurām viena atgriezīsies Krievijā, otrs aizbrauks uz citām pasaules valstīm. Tikai paši lojākie paliks Latvijā un pāris paaudzēs pilnībā asimilesies. 1991.gadā balsojumā par Latvijas neatkarību no PSRS apmēram 400 tūkstoši nobalsoja "pret". Diemžēl sīe 400 tūkstoši joprojām nekur tā arī nav aizbraukuši...

KAS NOTICIS AR LATVIJAS DAUGAVAS VANAGIEM?

Saruna ar Rīgas domes deputātu, bijušo biedrības "Daugavas Vanagi Latvijā" valdes priekšsēdi **Jāni Ati Krūmiņu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

"APSTAROTĀ" TAUTA

DDD: Kāpēc latviešiem ir tik grūti noturēt elementāru nacionālo pašcieni un patrekt okupantus? Kāpēc tiek pieļauta okupantu ālēšanās 9.maijā un ikdienā? Rezultātā mūsu tauta joprojām cieš represijas, jo ir spiesti dzīvot plecu pie pleca ar savu tēvu un vēctēvu slepkavām un pieciest viņu impriālistisko šovinismu.

Jānis Atis Krūmiņš: Mūsu tauta ir, ja tā var teikt, ļoti retināta. Kā kādreiz retināja cukurbiešu laukus, atstājot labākos stādus, tā arī izdarīja ar mūsu tautu, vienīgā atšķirība, ka mūsu tautā gluži pretēji – nogalināja un iznīcināja tieši sīkstākos un stiprākos... Latviešu inteliģence, kurai piemita nacionāla pašciena, tika iznīcināta, izsūtīta kā pirmā.

Divdesmit gadus pastāv it kā neatkarība, taču joprojām atklāts jautājums par to, cik ļoti mūsu ģimenes tika "apstarotas" no okupācijas režīma puses un cik daudz šo okupāciju vēl arvien katrs nesam sevi. Mēs, kuri piedzīvojām totalitārisma režīmu, lieklāk vai mazākā mērā joprojām esam iekšēji pilni ar okupāciju. Attīrišanās process pilnībā nav noticis, tāpēc nacionāla pašciena tik ļoti klibo visai tautai kopumā. Krieviskā vide, kas mums visu laiku "stumjas" virsū, tikai pastiprina okupācijas domāšanas un "starojuma" sekas, ietekmi.

Okupācijas sekas izpaužas ļoti daudzos aspektos – sākot no latviešu skaitlis-kā mazākuma pilsētās un beidzot ar jau pieminēto nacionālās pašcienas un patriotisma trūkumu. Diemžēl tās izpaužas arī "Daugavas Vanagu Latvijā" (DVL) organizācijā.

LATVIJAS DAUGAVAS VANAGU KAŠKA PAMATS

DDD: Vai pareizi saprotu, ka "Daugavas Vanagi" (DVL) būtībā ir legionāru organizācija?

Jānis Atis Krūmiņš: Jā. DVL organizācija tika dibināta gūstekņu nometnē Belģijā – Cēdelheimā, 1945.gada 28.decembrī. Pēc Otrā pasaules kara tā bija viena no pirmajām trimdas latviešu organizācijām.

Visi DV dibinātāji bija karavīri – latviešu legionāri, kuri nosprieda, ka jāveido organizācija, lai palīdzētu saviem cīņu biedriem. Viņi redzēja, ka mājas atgriezties nav iespējams. Viens no DV mērķiem bija latviešu kopības saglabāšana un cīņa par Latvijas neatkarības atgū-

spiežas no mikroautobusiem, krievu masu medijs utt., to tikai pastipri na un uztur dzīvu.

Lūk, tā nu sanāca, ka DVL organizācijā sastājās ļoti daudz cilvēku, nevis lai speciālu organizāciju un palīdzētu Latvijai aītrāk atkop-

onāru lietām?

J.A.K.: Nu labi, lai attaisnotu DVL vārdu, viņi sarīkoja legionāru atceres dienu Slokas ielas namā. Bet vienlaikus retais no vi-

"... ar laiku izkristalizējās, ka ir pietiekami daudz tādu DVL biedru, kas nav mierā, ka es un organizācija tērē enerģiju kaut kādām "mistiskām" legionāru lietām, par kurām pat Latvijas valdība īsti negrib runāt."

šanu. Ar šādu nostāju organizācijas biedri izklīda pa visu pasauli un dibināja savas nodaļas ļoti daudzās valstis. Ilgu gadu garumā organizācijas biedri privāti ziedoja savus līdzekļus un īpašumus DV darbības mērķu īstenošanai.

Kad Latvija kā valsts kļuva neatkarīga, DV materiālā palīdzība sāka plūst arī uz Latviju. Vietējie legionāri nolēma, ka arī vēlas iesaistīties šajā organizācijā. Taču diemžēl, kā jau tas bieži notiek, iniciatīva nonāca šeitmaiņu rokās. Tie bija tādi šeitmaiņi, kas zināja, ka DV organizācija ir ļoti stipra un bagāta un no tās var kaut ko dabūt. Un tā arī bija. 90.-to gadu sākumā uz Latviju nāca ļoti daudz sūtījumu, tika dāvināti arī īpašumi, kas praktiski visi pazuda kaut kur ar galīgiem.

DDD: Kā tā?

J.A.K.: Pašā sākumā, pirmajos gados DV Latvijā jau sadalījās divās organizācijās. Visi gribēja būt līderi. Grūti pateikt, kas tur īsti notika – daudz ko saista ar čeku... Varētu būt, ka tiešām no čekas puses bija iesaistījušies konkrēti personāži, bet, manuprāt, lieklāk mērā tā tomēr bija kaut kāda savīga iespēja rauzt sev.

Padomju laikos daudzos cilvēkos bija iesēdusies apziņa, ka viņi nevar aiziet gulēt, iekams kaut kas nav nozagts. Tolaik to uzskatīja par tādu kā PSRS lielvalsts "piečakarešanu". Ja godigi, daudzi joprojām ir pilni ar šādu padomju "apstarojumu". Tas mums nāk līdz ikdienā, un vide, kas

ties, bet gan lai organizācija kalpotu viņiem un šie saņemtu sūtījumus vai ciņus personīgus labumus.

Tagad sūtījumi ir beigušies, un šiem cilvēkiem sāk likties, ka gan jau kāds kaut kur kaut ko saņem, bet tikai viņiem nekas netiek... Šādi arī sākās DVL "rīvēšāns" un kašķēšāns. Konflikts izcelās arī par Austrālijas DV dāvināto Slokas ielas īpašumu. Kur manta, tur kašķis...

BALLĪŠU VANADZINI

DDD: Tātad DVL strīdu pamatā ir manta un materiālie labumi?

Jānis Atis Krūmiņš: Jā, bet ne tikai. Tur ir daudz aspektu, taču šie ir galvenie.

Bet es vienmēr esmu ie-

stājies par latviešu vieno-

tību, un man ar dažiem do-

mubiedriem izdevās apvie-

not abas sašķelušās Lat-

vijas DV organizācijas. Par

to mani ievēleja par

priekšēdi. Viss būtu bijis

labi, tomēr ar laiku izkris-

talizējās, ka ir pietiekami

daudz tādu DVL biedru,

kas nav mierā, ka es un or-

ganizācija tērē enerģiju

kaut kādām "mistiskām" legionāru lietām?

DDD: Kā iepriekš teicāt – pa kaktiem un prom no acīm?

J.A.K.: Jā, tiesi tā. Un nejau visa organizācija ieraidās Slokas ielā. Sanāca "draugu būšana" no kādām pāris nodalām.

DDD: Izskatās, ka viņiem pašiem no sevis kauns.

J.A.K.: Sos DVL biedrus saista regulāras draugu lokā rikotas ballītes, un tas ir arī viss. Viņi nedomā par to, lai skaidrotu vēsturi, piesaistītu organizācijai jauniešus, modinātu sabiedrībā nacionālo pašcieni, un citiem līdzīgiem jautājumiem. Viņiem pieteik ar to, ka ir tāds DV kopīpašums Rīgā, Slokas ielā 122, ko šie apdzīvo, nerūpējoties pat par tā nākotnes apsaimniekošanas stratēģiju. Ir taču labi, iekurināt neiztīrito dūmvaldu krāsnis un sarīkot kārtējās ballītes...

DDD: Ballītes?

J.A.K.: Jā. Tādēļ jau notika tāda izrēķināšanās ar mani, jo es traucēju rikot ballītes un tamlīdzīgas izklaides, turklāt tik lielos apmēros. Uzskatu, ka DV organizācija taču nav dibināta tikai izklaides dēļ!

Rezultātā viņi, nesaskānojot ar centrālo valdi, izmaiņa statūtus, un vienā sau-

lāinā dienā plāvīnā sanā-

ca cilvēki no pāris nodalām

un pa klusos ievēleja jaunu valdi. Rezultātā izrādījós izbalsots...

Turpinājums 7. lpp.

VĒSTULES

Policijas ačgārnā izpratne

Katru gadu 23.augustā policija man ačgārni aizrāda, ka es lietojot citu valstu simboliku, kad izeju protestā pret nenovērstajām okupācijas sekām ar plakātu, uz kura redzama kariķēta Stalina un Hitlera draudzīgā vienošanās par Latvijas okupāciju.

Tikmēr okupantu autoparka īpašnieki lieto bijušās Padomju Savienibas un tās mantinieces Krievijas Federācijas karogus un lentītes... Bet tieši tas policijai būtu jāaizliez, ja Padomju Savienība 1940.gada 17.jūnijā okupēja Latviju, pēc tam sekoja Baigais Gads - deportācijas 1941.gada 14.jūnijā un 1949.gada 25.martā, savukārt mūsdienu Krievijas Federācija ir PSRS tiesību mantiniece un vēl aizvien nav savākusī savējos no Latvijas. Lūk, tieši šāda noziedznieku simbolikas lietošana un plivināšana ir noziegums!

Vinceslavs Smolaks
Sigulda

Vai šādu valsti esam vēlējušies?

Mēs redzam, ka pie valsts varas esošiem nav konkrēta rīcības plāna, lai atveselotu valsts ekonomiku, - tā vietā redzam tendenci, kas vērsta uz valsts izlaupīšanu, izpārdošanu un novešanu līdz bankrotam. Vai tiešām vēl kādam būtu jāskaidro, ka šo graujošo procesu pamata ir nelikvidētās okupācijas sekas, kā rezultātā izveidojusies situācija, ka valsts teritorijā viena otrai pretī stāv divas nesamierināmas frontes! Vieni, kas cīnās par savām tiesībām; otrs, kas cīnās par savām iekarotāju zaudētājām privilēģijām. Vai tādu mēs esam gribējuši savu valsti, latvieši?

Vislaunākais ir tas, ka cilvēki pamazām pierod pie visa slīktā – kā pierod pie okupācijas radītajām sekām, tā pierod arī pie zagšanas, korupcijas un bezatbildības, kas viscīšākā veidā ir saistīts ar okupācijas mantojušu. Šādi tiek iznīcinātas visas tās garīgās vērtības, kurās kā klints sargā nāciju no bojāejas.

Kas nekaitē vieniem, var nogalināt citus. Piemēram, čigāni, neskatoties uz to, ka viņiem nav savas valsts, ar savu ipatnējo, nereti ne visai godīgo dzīvesveidu, būdami ciešā kontaktā ar pilnīgi pretējiem uzskatiem, apbrīnojami siksti spēj pastavēt. Taču mūsu tautai šāda dzīve ir lidzvērtīga nāves spriedumam.

Latviešus pašreiz var glābt tikai atjaunotne, ja spēsim atdzīvināt un attīstīt tās garīgās vērtības, kuras mūsu priekšgājēji rūpīgi krājuši gadu tūkstošos un kurās noteica uzvaru Brīvības cīnās. Tās ir - drosme, nacionāla pašapziņa, darba tikums, pienākuma apziņa, godīgums, savas Tēvzemes mīlestība un spēja tās labā upurēt arī savu dzīvību.

Alfons Valters Gremze

MOSTIES!

Alkatības apsēstie latvieši paši savām rokām izposta savu valsti un pazudina nāciju. Nodevīgi nelieši ir gan Rietumos, gan Austrumos, gan arī pašu vidū. No visas šīs "draugu" varzas jāatbrīvojas – vienalga, kādā celā.

Šodien likumus Latvijā savā labā pieņem ierāvēju bandas, uzskatot valsti par savu uzņēmumu un neņemot vērā tautas intereses.

Mosties, tauta, un aizstāvi savas tiesības uz neatkarīgu un brīvu valsti!

Lilija Treice

VALSTS GALVAI PIETRŪKST MUGURKAULA

Turpinājums no 1. lpp.

Pilnīgs deokupācijas, dekolonizācijas un deboļševizācijas process nav noslēdzies. Tas nozīmē, ka mēs simboliski un padevīgi vēl peldam pa Krievijas uzturēto politisko straumi. Bija, bet apsīka nedaudzē centieni izklūt no šīs viņu straumes.

Kā nozīmīgs izrāvējs jāatceras 1996.gada 22.augustā pieņemtā Latvijas Republikas Saeimas "Deklarācija par Latvijas okupāciju", kura praktiski netiek pildīta. Šai Deklarācijai atbilstošs likums PAR LATVIJAS DEOKUPĀCIJU, DEKOLONIZĀCIJU UN DEBOĻŠEVIZĀCIJU nav ne izstrādāts, ne pieņemts. Nav arī veiktas no pietras, konkrētas darbības šīs Deklarācijas izpildīšanā. Vainīga ir ne tikai Latvijas valsts amatpersonu bezdarbība, bet savu lomu spēle šīs kaimiņzemēs neatslābējot.

"Visa darbošanās starptautiskajā jomā norit formāli, tikai skopu diplomātisko protokolu ietvaros. Kāpēc tā notiek? Atbilde izpaliek, jo Jums, Zatlera kungs, nav ko teikt."

stošās impēriskās politikas turpinājums un dažādie centieni pastāvīgi ietekmē notikumu gaitu Latvijā sev vēlamā virzienā.

Kaimiņzemēs vadību tālākām impēriskajām darbībām iedvesmo mūsu pašu valstis vadības, pirmkārt, bijušo un esošo pirmo personu (tajā skaitā arī Jūsu, Zatlera kungs), pazemojošā bezdarbība pret Krievijas tīkojumiem. **Ar valstu vizītes ANO, Eiropas Savienībā un citur netiek izmantotas Deklarācijas "Par Latvijas okupāciju" pamatnostādņu pildīšanai un īstenošanai.** Visa darbošanās starptautiskajā jomā norit formāli, tikai skopu diplomātisko protokolu ietvaros. Kāpēc tā notiek? Atbilde izpaliek, jo Jums, Zatlera kungs, nav ko teikt.

Un tagad par galveno. Braukt vai nebraukt Jums 9.maijā uz Maskavu? Zinot, ka ar 1945.gada 9.maiju noslēdzās Krievijas (PSRS) okupācijas otrs posms Latvijā, kurš tikai daļēji beidzās pagājušā gadsimta 89./90. gados ar latviešu tautas "dziesmoto revolūciju", atbildei jābūt noraidošai – Jums nav jāpiedalās viņu svinībās, lai **apkaunojoši un pazemīgi** ar savu klātbūtni it kā pateiktos Krievijai (PSRS tiesību un pienākumu pārmandotājai) par 1945.gada 9.maijā īstenoto Latvijas (Jūsu un visu mūsu Tērvzemes) otro okupācijas posmu. Pamatojums tam viens – Krievija kā okupētāvalsts (arī PSRS tiesību nu pienākumu pārmandotāja) līdz pat šim laikam nav izpildījusi starptautiskām konvencijām un likumiem atbilstošu "mājas darbu" – nav izvedusi no Latvijas okupācijas gados šeit nometinātos kolonizācijas un rusifikācijas īstenojus, savus tautiešus – Krievijas (PSRS) pilsoņus. Krievija nav veikusi arī citus šajā sakarā izrietošus pienākumus un saistības.

Antons Dundurs

Valsts prezidenta atbilde, kuru viņš bija uzticējis sniegt savam padomniekam ārlietu jautājumos Andrim Pelšem, bija skandalozi sekla un liecina, ka valsts galvas padomniekiem pietrūkst ne vien nacionālās pašcīetas un mugurkaula, bet arī tiesiskas sapratnes par nepieciešamību pildīt Latvijas valsts pamatlīkuma sastāvu – Saeimas deklarāciju par okupāciju. Kādus gan padomus prezidentam spēj sniegt šādi okupantiem piekāpīgi latvietiši?

Valsts prezidenta atbilde Antonam Dunduram

Godājamais Dundura kungs!

[..] Valsts prezidents uzskata, ka viņa daliba nacisma sagrāves un Otrā pasaules kara upuru piemiņas dienas pasākumos dos ieguldījumu sabiedrības saskaņas un saliedētības, kā arī starpvalstu attiecību veicināšanā.

Lai arī kopš Otrā pasaules kara beigām pagājuši 65 gadi, šo vēsturisko notikumu interpretāciju un izpratnē nav vienprātības, tāpēc Valsts prezidents aicina uz akadēmisku 20.gadsimta vēstures pētniecību, skaidrošanu un brīvām diskusijām par šo tēmu.

Bez tam, neatkāpoties no redzējuma par Latvijas un Baltijas vēsturi un Otrajam pasaules karam sekojošu padomju okupāciju, kā arī ar tās izraisītajām smagājām sekām Latvijas tautai, ir svarīgi apliecināt, ka esam nobriedusi Eiropas Savienības un NATO dalibvalsts, kas ir ieinteresēta labu kaimiņattiecību veidošanā ar Krievijas Federāciju.

Vēlos izmantot šo iespēju un pateikties Jums par ieinteresētības un iniciatīvas izrādišanu valstij nozīmīgu jautājumu risināšanā.

Cieņā,

Andris Pelšs

Valsts prezidenta padomnieks ārlietu jautājumos

PROBĀCIJAS DIENESTS APBURTAJĀ LOKĀ

Saruna ar Valsts probācijas dienesta (VPD) vadītāju **Aleksandru Dementjevu**

*Turpinājums no
ieviekšējā numura*

KAM RŪP MŪSU DROŠĪBA?

DDD: Kas, jūsuprāt, šobrīd notiek ar valsts iekšējo drošību? Gan policisti arodbiedrību vadītāji, gan dažādas amatpersonas mūsu laikrakstam ir atzinušas, ka Latvijas valsts iekšējā drošību šo nesaprātīgo reformu dēļ ir apdraudēta.

Aleksandrs Dementjevs: Labs jautājums... Vislielākā nožela man ir

dzījuma vietās apgrozās ap 7 000 cilvēku.

Protams, valstī vienmēr būs ieslodzījuma vietas, taču kaut kādam elementāram samērīgumam ir jābūt. Nevar tā, uz dullu galvu, kaut ko īsināt. Šādi tikai var sagraut to, kas jau izdarīts.

Mums šobrīd tiek iedoti 2,8 miljoni latu gadā, un tas ir par maz. Nevajag jau daudz, bet normālam darbam papildus 500 000 līdz 1 miljonam latu ir nepieciešami. Uzraugāmo nepaliel mazāk, viņu skaits uzkrājas, jo

pienācīgu iespēju.

Papildus specifisks apgrūtinājums, ar ko saskaras VPD ir tas, ka mūsu uzraudzīmie atrodas visā Latvijas teritorijā. Tas nav tā kā cietumā, kur noziedznieks atrodas četrās sievās, un viņu var satikt, rūnāt, uzraudzīt utt.

DDD: Vai, piemēram, nosacīti nosodītājiem ir jāzino VPD, ja viņi izbrauc no valsts?

A.D.: Obligāti! Viņi drīkst izbraukt no valsts, bet tas iespējams, tikai sašķojot ar mums. Ja sašķatām kādu risku, tad,

policistu arodbiedrību vadītāji.

A.D.: Jā. Par to jau ir runa! Mutiski Saeimas komisijas mūs it kā atbalsta, bet reāli nekas nenotiek. Es nerēdu reālu rīcību no viņu pusē.

DDD: Latvijā simtiem miljonu tiek investēti vienā privātā bankā, bet šeit visas sabiedrības labā nevar atrast naudu...

A.D.: Tieši tā. Mēs sašķaramies ar daudzām absurdām un pilnīgi nesaprātīgi izlemtām lietām, piemēram, mums noņēma postpenitenciāro funkciju – tā ir palidzība cilvēkiem, kas atgriežas no ieslodzījuma vietām.

DDD: Kas tad tagad ar to nodarbojas – policīja?

A.D.: No 2009.gada 1.jūlija, kad mums šo funkciju noņēma, to vairs nepilda neviens. Ieviekšējos gados apmēram 10 procenti no tiem, kas iznāk no cietumiem, – tā daļa, kurai nebija ne darba, ne dzīvesvietas, ne pieraksta vietas, ne ģimenes –, vērsās pēc palidzības un atbalsta pie mums. Tādiem gadījumiem mums bija izstrādāta īpaša sistēma, ko ārziemēs sauc par "Puscela mājām", kas, manuprāt, Latvijai bija pilnīgi pieņemama un ļoti laba. Tagad nekā no tā vairs nav. Ko tādam cilvēkam, kam pēc ilga ieslodzījuma ārpasaulē vairs nav itin nekā, tagad darīt, kur palikt?

DDD: Tautas valodā sakot – viņam atliek sadot kā...

"...kuriozs ir fakts, ka kopumā pat mūsu ministri nemaz nezina, ka Valsts probācijas dienests ir iestāde, kas rūpējas par sabiedrības drošību..."

par to, ka Latvijā neviens neko nav analizējis. Ja ir, tad es par to neko nezinu. Es nerunāju tikai par sevi un savu dienestu – man ir sajūta, ka valstī vispār neviens neko nav pētījis! Tāpēc jautājums par iekšējo drošību patiesīšām ir aktuāls.

Ja runājam par VPD, tad kuriozs ir fakts, ka kopumā pat mūsu ministri nemaz nezina, ka Valsts probācijas dienests ir iestāde, kas rūpējas par sabiedrības drošību – tas ir mūsu vistiešākais uzdevums. Jo, ja ministri to zinātu, tad mūsu iestādei, līdzīgi kā citām valsts drošības jomā strādājošajām iestādēm, finanšējums tiktu samazināts tikai nedaudz vairāk nekā par septiņiem procentiem. Bet mums tas kopumā tika samazināts vairāk nekā par 50 procentiem!

Tādējādi analīze par to, kas ko dara, kas ko uzraudzīga, kādi ir katra dienesta uzdevumi, nav notikusi. To varu apgalvot. Te ir policīja, cietumi, Probācijas dienests – tas viss bija jāsaļielik pa plauktiņiem un jāanalizē situācija kopumā.

DDD: Cik reāli liela ir jūsu kompetence?

A.D.: Negribu sevi slavēt, bet lai runācīcipari. Valsts probācijas dienests izpilda 68 procentus no tiesu nolēmumiem. Ieslodzījumu vietu pārvalde – 25 procentus. Pārējie 7 procenti ir naudas sodi utt., ko izpilda tiesu izpildītāji. Mēs paveicam lielāko daļu no visiem darbiem, bet tieši mums finansējumu samazināja vairāk nekā uz pusi. Pagājušajā gadā mums bija 27 000 klientu; ieslo-

nosacīto sodu apmērs ir līdz pieciem gadiem.

VAI VALDĪBA APJĒDZ VALSTI NOTIEKOŠO?

DDD: Izklausās patiesām nesamērojami. Kaut vai tāpēc vien pat skeptiķiem kļūst saprotams policīstu arodbiedrību paustais par to, ka valsts iekšējā drošība ir apdraudēta un drošības iestādes to vairs nevar garantēt.

Aleksandrs Dementjevs: Vēl pirms gada es varbūt domātu citādi, bet tagad varu teikt ko līdzīgu. Cipari liecina, ka noziegīzīgo nodarījumu, ko izdarīja Probācijas dienesta uzraudzībā esošie, ar katru brīdi kļūst arvien vairāk un vairāk. Un tas ir tieši un tikai tāpēc, ka mūsu darbinieku skaits nav pietiekams, lai izpildītu visus uzdevumus, visus uzraudzības līmeņus pietiekamā kvalitātē.

Piemēram, ar katu klientu tiek sastādīts viņa individuālais uzraudzības plāns. Tas tiek izstrādāts psihologiem, sociāliem darbiniekiem ar šo cilvēku tiekoties, runājot, izvērtējot daudzus un dažādus konkrētos apstākļus. Mēs strādājām ar notiesātājiem gan programmu ietvaros, gan individuāli, un mērķis bija un ir panākt, ka šīs cilvēks savu noziegumu vairs neatkarīto, lai risks būtu pēc iespējas mazāks. Šī sistēma loti veiksmīgi bija sākusies darboties. Tagad mums tam vairs nav

protams, šādu izbraukšanas atļauju nedodam.

DDD: Vai deputāti, ministri – tie, kam ir iespējas lemt un pieņemt likums mūsu valstī, izprot VPD lomu valsts iekšējās drošības aspektā? Vai viņi vispār apjēdz, kas reāli notiek Latvijā?

A.D.: Ziniet, es pat nezinu... Man tik tiešām ir grūti atbildēt. Brīziem par to māc lielas šaubas.

DDD: Par ko liecina darbi?

A.D.: Loti bieži par pilnīgu izpratnes trūkumu.

Vārds "probācija" mūsu valstī vēl nav iegājies cilvēku apzinās. Un teikšu atklāti – kād, diskutējot par valsts budžeta samazināšanu, ministrija ierosināja ekonomēt, likvidējot VPD, radās pamatojas šaubas un bažas par to, kāda nākotne Latvijā mūs sagaida visās jomās.

VALSTS LĪDZEKLŪ ŠKRĒDĒŠANA TĀUPĪBAS AIZSEGĀ

DDD: Kas VPD likvidēšanas gadījumā notiku ar nosacīti nosodītājiem?

Aleksandrs Dementjevs: Pieaugtu recidīvs un valsts zaudētu miljonus, jo recidīva pieaugums par vienu procentu valstij izmaksā papildus vienu miljonu latu. Varbūt atdotu šīs funkcijas policijai.

DDD: Policīja jau tagad nespēj normāli un pilnā apmērā pildīt savas funkcijas, par ko atklāti runā ar abu

Mutiski Saeimas komisijās mūs it kā atbalsta, bet reāli nekas nenotiek. Es nerēdu reālu rīcību no viņu pusē."

dam pa galvu un atgriezties cietumā...

A.D.: Parasti pirmajās dienās šiem cilvēkiem visiem ir liela apņēmība ieslodzījumā vairs neatgriezties. Bet tās ir pirmās dienas, pēc tam rodas bezcerības sajūta. Kur lai viņš tagad paliek? Viņš iet uz pašvaldību, tur viņu, rupji sakot, pasūta "trīs mājas tālāk", jo pašvaldībā pāšām tagad nekā vairs nav. Nu labi – šīs cilvēki var aiziet kaut kur uz patversmi, taču, ja godīgi, tad tādas puslīdz normālās patversmes ir tikai Rīgā, un tās ir pilnas. Bet, piedodiet, kaut kur laukos, kaut kādā pagastā, kur šīs cilvēks ir kādreiz dzīvojis, nav ne patversmju, ne arī kādu izredzību, jo visi no viņa vairās, baidās, darbu un pajumti nedod. Tā šie cilvēki nonāk diezgan lielā bezcerībā.

Turpinājums sekos

Intervēja Ilze Liepa

PAR LATVIEŠU NĀCIJAS AIZSKARŠANU JĀSANĀM SODS!

Šā gada 4.martā Rīgas apgabaltiesas Kriminālīetu tiesas kolēģijas tiesnese **Daiga Kalniņa** antilatviski noskaņotajam **Artūram Rimšam** piesprieda nosacītu brīvības atņemšanu uz diviem gadiem un nolēma piedzīt no viņa par labu **Lienei Apinei** un **Līgai Muzikantei** morālo kompensāciju 1000 latu apmērā.

Piedāvājam ieskatu tiesas sēdē.

2.turpinājums sākums "DDD"
Nr.7(211)

RIMŠA – SKANDALOZS NEKAUŅA

Cietusī Liga Muzikante: Jāzusver arī fakts, ka Rimša savu vaimu nav nožēlojis, jo nav meklējis nekādu izlīgumu ar mums, nav atvainojies ne mums, ne pārējiem latviešiem. Viņš to vareja izdarīt. Tāpat, kā viņš rakstīja komentārus internētā – publiskā vidē, viņš pilnīgi droši varēja tur paust arī pretējas domas, ja jau bija rikojies emociju uzplūdā, kā pats apgalvo. Taču tas, ka viņš nav vēlējies, nav međiņajis labot savu nodarījumu, liecina par apzināti mērķtieci rīcību, respektīvi, par vēlēšanos izraisi naçionālo naidu.

Rimša pat pēc kompensācijas pieprasīšanas, kad mēs bijām iesniegušas šo lūgumu par morālo kompensāciju, rakstīja, lai mēs taču liekamies mierā... Bet pēc kriminālīetas uzsākšanas Drošības policijā 6.jūnijā Rimša komentārā rakstīja šādi: **"Hehh, ja man ir cietums, no turienes var darīt visu!"** Sa-vukārt TV3 ziņās šā gada 10.februārī Rimša telefoni sniedza interviju, kurā apvainoja mūs pat par "pamulķēm", jo esam ie-sniegūsas prasību, sūdzējušās par viņu policijā...

Tātad, pēc Rimšas vārdiem, viņa rīcības iemesls esot bijušas dusmas par to, ka portālā "Draugiem.lv" es un Liene Apine izvietojām fotogrāfijas, kurās redzams, kā mēs 9.maijā pie tā saucamā Uzvaras pieminekļa noliekiem ziedus sēru noformējumā, šādi paužot protestu pret nenovērstajām okupācijas sekām un pieminot tūkstošiem latviešu, kurus nomocījis un noslepkavojis padomju okupācijas karaspēks un represīvās varas iestādes. Kas tad izraisa viņā šīs dusmas? Sanāk, Rimša ir paudis dusmas pret latviešu nācijas tiesībām – pret šīm latviešu nācijas svētākajām ilgām atbrīvoties un novērst okupācijas netaisnību. Lūk, tāpēc Rimšas rupjā un agresīvā komentēšana sākās 2009.gada 15.maijā zem manas fotogrāfijas ar vārdiem: **"Es tev seju izārdītu, latviešu cūkas,**

jūs invalīdi, ja Krievija jums uzbrucks, nebūs pat puk..."

[...] Ar sašutumu uztvēru arī komentāru, kurā pausti draudi atrast mūsu vecāku kapavietas un tās izārdīt, bet viņu pieminekļus iebetonēt mums pie vārīm. [...] Rimšas draudus par vecāku kapavietu izārdīšanu uztvēru dzīļi personīgi, tie aizskar arī manas nacionālās jūtas, pazemo kā latvieti un rada brutālu, naidigu uzbrukuma sajūtu. Ikvienam cilvēkam vecāki ir dvēseliski tuvi, tāpēc viņu aizskaršanu es uztvēru dzīļi personīgi. [...]

(*Pagriezoties pret A.Rimšu*) Nez par ko pats Rimša tagad kīkina? Viņš uzver tos kā jokus? Nē, tie nav joki! Un viņš to ļoti labi apzinās. Tas ir krimināli sodām nosiegtums, pa kuru ir jānes pilna atbildība, un Rimšas darbības ir vērstas tieši uz to, lai uzkūdītu pret latviešiem citus nādigi noskaņotus svešautiešus. [...]

50 000 LATU KOMPENSĀCIJA – PATS MINIMUMS

Līga Muzikante: Tātad papildus kriminālam sodam, par kuru varēsim izteikties tiesu debatēs, es un Liene Apine vēlamies saņemt morālo kompensāciju no Artūra Rimšas – kopumā 50 000 latu, kaut uzskatām, ka šī kompensācijas summa ir pati minimālā salīdzinājumā ar latviešu nācijas interešu apdraudējumu, ko Rimša ir nodarījis.

Vēl jo vairāk, vēršu uzmanību uz to, ka nosiegtums ir smags, jo atrodas nodaļā – "Noziegumi pret cilvēci", kurus Starptautiskā Krimināltiesa ir atzinusi par pašiem smagākajiem nosiegtumiem. Turklat par šo nosiedzīgo nodarījumu neiestājas kriminālatbildības noilgums. Tātad likumdevējs jau ir paredzējis, ka nacionālā naida ku-

rināšana ir vērsta pret cilvēces interesēm, tāpēc ie-klauta šajā viissmagāko noziegumu grupā, lai jau preventīvi noverstu šos draudus cilvēces drošībai – tau-tu savstarpejō attiecību drošībai, attiecīgi pret kuru interesēm un tiesībām ir vērts attiecīgais noziedzi-gais nodarījums. Paldies!

Tiesnese Daiga Kalniņa: Vai prokuroram būs jau-tājumi Ligai Muzikantei?

Prokurors Ando Skal-be: Jā, būs jautājums. Sa-kiet, jūs savā runā atsaucāties ne vien uz to komentāru, kas bija ievietots jūsu "profilā", bet arī uz komen-tāriem, kas bija ievietoti Lienes Apines "profila". Sa-kiet, vai arī šos komentārus jūs uzverat kā vērstus pret sevi? Ja jā, tad kāpēc, jo tie bija citas personas profilā?

Līga Muzikante: Jā, es tos uzveru arī kā vērstus pret sevi, jo tie komentāri iezīvetoti zem fotogrāfijām, kurās redzama esmu arī es. [...]

Tiesnese: Apsūdzētais Rimša, varbūt jums būs kādi jautājumi?

Apsūdzētais Artūrs

"...vēršu uzmanību uz to, ka nosiegtums ir smags, jo atrodas nodaļā – "Noziegumi pret cilvēci", kurus Starptautiskā Krimināltiesa ir atzinusi par pašiem smagākajiem nosiegtumiem."

Rimša: Nē. [...]

Tiesnese: Tad vēl viens precizejošs jautājums. Pirms šīs informācijas un komentāriem, kas bija jūsu "profilā" – vai Rimša jūs

darīt, jo es nezinu, kā šie izteiktie draudi var ietek-mēt manu drošību.

RIMŠA MĒRĶTIECĪGI NOMELNOJA LATVIEŠU NĀCIJU

Tiesnese: Paldies. Sē-dieties! Lūdzu, otra cietusi – Liene Apine, pienāciet šeit. Arī jūs tiesa brīdina, ka par apzināti nepatiesas liecības sniegšanu vai atteikšanos liecināt ir pare-dzēta kriminālatbildība.

Cietusī Liene Apine: Lai neaizkavētu tiesas laiku, es pilnībā un simtprocen-tīgi pievienojos jau visam, ko teica Līga Muzikante, jo tie draudi un iespēja-tos realizēt attiecas arī uz mani un arī uz manu ģime-ni. Konkrēti varu pateikt ari, ka tika aizskarts ma-nas nepilngadīgās māsas gods, cieņa, kā arī radīts vi-nai apdraudējums kā lat-vietei. To pierāda viena no tām interneta izdrukām, kuras iepriekš lūdzām pie-

Rimša: Nē. [...] **Tiesnese:** Tad vēl viens precizejošs jautājums. Pirms šīs informācijas un komentāriem, kas bija jūsu "profilā" – vai Rimša jūs

vienot lietai, tur Rimša zem fotogrāfijas, kurā redzami arī Ligas nepilngadīgie bēri un mana māsa, rakstījis: **"Man liekas, visi saprata, ka tas in-**

Līga Muzikante un Liene Apine

pazina, vai bija pirms tam jums kāda saskarsme ar viņu?

Līga Muzikante: Nē. [...] **Tiesnese:** Jūs vēl esat pieteikusi morālo kompensāciju. Kā jūs noteicāt šādu summu?

Līga Muzikante: Izvē-tējot morālo aizskārumu, manas personīgās sajū-tas un arī apdraudējuma apjomu. Saņemot šādu morālo kompensāciju, es būtu drošāka, ka šīs cil-vēks apzinās, ka viņam par aizskārumu jāsamaksā, tāpēc vairs neturpinās sa-vas darbības. Šīs būtu gan gandarijums, gan sava vei-da preventīvs pasākums, kā arī es varētu padomāt par savu personisko drošību, ja man būtu līdzekļu to

valīdu bars ir latvieši..."

Un par to, ka Artūrs Rimša ir mērķtieci centies no-melnot, aizskart un saridit nācijas un dažādu nāciju pārstāvju savā starpā, liecīna arī ekspertizes atzi-numus, kurā teikts, ka Artūrs Rimša ar vārdiem - "pedi-ņu un mauku nācija" – ir mērķtieci un apzināti no-melnojis tiesi latviešu tau-tas un latviešu nācijas go-du un ciepu, raksturojot lat-viešus kā cilvēku kopumu, kurus veido prostitūtas un homoseksuāli orientēti cil-vēki. Tas pierāda, ka Rimšas vārdi nav tikai nejauši izteikti – dusmās paustas mulķības, bet tie ir loti ap-zināti un var radīt loti no-prietnas sekas.

Turpinājums sekos

LASĪTĀJU VĒSTULES

Latviešu legionārus apvienoja Sustins

Nesen ļaunuma impērijas paliekām un viņu pēcnācējiem atkal bija diena, kad gānīt latviešus, – 16.marts. Par 18.novembri Mamikina kompānija jau iznīrgājās. Šoreiz par ieganstu ne vairs "rokovaja ošibka" – 1918.gada 18.novembris, bet latviešu legionāri, kas palikuši sarkano neuzvarēti, nesatrikti un savus kritušos biedrus godinā latviešu uzceltājā un atjaunotājā Svēt-nīcā, Brīvības pieminekļā pakājē nolieket baltas rozes un sarkanbaltsarkanā karoga glāstu.

Kāpēc radās latviešu legionāri? Kāpēc tā sauktie "anti-fašisti" noklusē to, ka latviešu jauniešus un sirmot sāku-šos vīrus **700 gadu** nīsto vāciešu formās, tikai ar svēto sarkanbaltsarkano Latvijas karogu pie sirds, **viena** (!!!) gada laikā istenībā ietērpa tieši Simons Sustins ar no-vikšiem???

Latvietim bija tikai viena izvēle no iespējām: krist kaujas laukā, mokpilnā nāvē čekas pagrabā vai pārvēr-sties par ledus kārtīnu aiz Polārā loka. Vīri izvēlējās cīņu pret sarkano ciklopū.

Brīvības piemineklis ir **latviešu Svētvieta**, un kādiem gan jābūt izdzimteņiem, lai ālētos tautas Svētvieta, ku-ras valstī dzīvo. Šustinešus un kononoviešus tracina, ka legionārus Sarkānā armija neuzvarēja. Viņus tracina, ka pasaule uzzināja, ka Sarkānā armija ir izvarotāju un lau-pītāju armija, un Stalīnam ar Višinski divus gadus pēc kara bija jāvienojas Šarkano armiju pārkristīt par padomju armiju. Tikai kritušos sarkanarmiešus nepārkristīja (nav gadījies redzēt pārkristītās plāksnītes sarkan-armiešu kapos). Nosaukums nemaina saturu...

Ja latvieši izdzīvoja 200 gadus krievu cara jūgā un vēl esam dzīvi pēc 50 gadu padomju okupācijas, kad šāva un kāva, kad čekas pagrabi bija vienmēr pilni, kad Dievs debesīs drebēja no vajato latviešu sāpēm, tad esam stipra un liela tauta!!!

Sirmajiem Latvijas karavīriem ir Gods un Drosme! Es vēlu stipru veselibu!

Visdzīlākajā cieņā,

D.Šķiezna-Elsberga

Par agru svinat, kungi!

Lai gan pašlaik **krievi** ir pie varas tikai Rigā, bet ne visā Latvijā, Krievijas sūtnis **Vešņakovs** jau sāk atgādināt PSRS sūtni **Višinski**, kurš pēc krievu tanku ienākšanas Latvijā (1940.g.) pārvērta PSRS sūtnieciņu par koman-dpunktu, no kura rikojušus saņēma PSRS spiegi, vietē-jie komunisti, Ulmanis un virkne tautas nodevēju. Tāpēc Vešņakovs BNS aģentūrai steidza pazinot, ka Ušakovam būtu jāaizliedz 16.martā legionāru gājieni Rigā...

Nav noslēpums, ka Ušakovs ar Vešņakova atbalstu taisās plaši atzīmēt t.s. "uzvaras svētkus" Rīgā. Par agru svinat, kungi! Karš būs beidzies ne tad, kad tiks ap-glabāts pēdējais kritušais, kā to teica Čērčils, bet gan tad, kad Krievija aizvāks savu pēdējo civilokupantu no Latvijas.

Lai gan krievvalodīgajā avīzē "ČAS", kuru, starp citu, aboneju, ik mēnesi parādās 2-3 sludinājumi, ka Krievija aicina tautiešus atgriezties dzimtenē, tomēr kaut kā šī lieta viņiem nesokas. Tāpēc es ceru, ka **Vešņakovs un Ušakovs kopīgi ar Šleseru piešķirs LNF un avizei "DDD" līdzekļus, lai mūsējie varētu efektīvā pali-dzēt Krievijai pārcelt vismaz pusmiljonu tautiešu atpakaļ uz dzimteni, lai tā neizmirtu.**

Tā nav uzvara, ja krievu kara veterāniem un PSRS militārajiem pensionāriem jānīkuļo svešā zemē un jā-baidās, ka nāks pie varas nacionālisti un būs jāpako koferi. Kāpēc tad vēl 65 gadus pēc kara Krievija nav at-kopusies tik tālu, ka būtu spējīga nodrošināt cilvēka cie-nigu dzīvi repatriantiem?

"Karš būs beidzies ne tad, kad tiks apglabāts pēdējais kritušais, kā to teica Čērčils, bet gan tad, kad Krievija aizvāks savu pēdējo civilokupantu no Latvijas."

Otrais pasaules karš palīdzēja Kremla slepkavniekiem iznīcināt miljoniem krievu, ar ložmetējiem no muguras dzenot bezjēdzīgos uzbrukumos. Kurzemes Cietoksnī krievi zaudēja ap 200 tūkstošus (pēc vācu ziņām – 350-400 tūkstošus) cilvēku.

Lai realizētu "gruzinu kurpnieka ārlaulības déla" ie-ceri līdz 1.maijam ieņemt Berlīni, krievu generali, kurus kareivji sauca par "miesniekiem", jo viņi netaupīja karavīru dzīvības, veica uzbrukumu ar četrarpus miljoniem karavīru (rekords atzīmēts Ginesa rekordu grāmatā), bezjēdzīgi zaudējot simtiem tūkstošus karavīru dzīvību, kaut gan Berlīnē jau pēc nedēļas būtu bijis bads un tā tāpat kapitulētu. Pusotrs miljons krievu, kuri krita vācu gūstā, tika aizsūtīti iznīcināšanai uz gulagiem.

U.Freimanis, bijušais lidotājs

Pārdomas par “taisīšanu uz galvas”

Turpinājums no iepriekšējā numura

Cilvēki nemaz nemācās no kļūdām, viņiem noteikt vajag kādu kaklakungu. Tā bija arī ar “topmodeli” V.V.Freibergu. Neviens nezina, no kuriem viņa pēkšni parādījās un tika ievēlēta par prezidenti. Es ar savām “cetrām klasēm” un “nepabeigtajiem deju kurumiem” sapratu, ka princēse nekad nebūs par pelnrušķīti, taču tūkstoši tikmēr stenēja: *Vairiņi, Vairiņi!* Sievietes bija gatavas pārdot velnam dvēseli, lai uztasītu Vairiņas pričeni (frīzūru), lai saķērbtos kā Vairiņa. Tikai nez kāpēc šodien šīs pašas sievietes nolād Vairiņu kā nodokļu maksātāju naudas tērētāju. Grībētu viņām pajautāt: *vai jums bija klapes uz acīm kā karazieriem? Tad jūs neko labāku arī neesat pelnijušas!*

Ja cilvēki necienīs paši sevi, tad nevar prasīt, lai citi viņus cienītu. Vismaz 90 procenti latviešu ir tādi, kas gatavi “laizīties” klāt jebkuram, lai tikai tiem kaut ko atmet no bagātīgā dzīru galda. Bet dzīres Latvijā notiek katru dienu, neskatoties uz to, ka bērni mirst badā. Un ne jau

un pret viņiem attiecīgi izturējās. Mana tulkotāja nevarēja vien attapties pēc tādas pārdrošības un teic, ka mani tūlit atlaidīs. Taču nekas tamldzigs neatnotika – es tikai iemantoju zināmu cieņu īru acīs kā cilvēks, kurš neļauj *taisīt sev uz galvas*.

Cik gan Latvijā būs tādu latviešu, kas nelauj *taisīt sev uz galvas*? Varbūt daži desmiti, bet mūsu tautai ir nepieciešami tūkstoši! Lielākā daļa ir kā sētas kranči – kamēr jārej aiz stūriem, tā loti varenī, bet, kad jāsaka klātēnē, tad asto kājstarpe un pats gultas... Noželojamie radījumi, tādi nav pelnījuši labāku dzīvi!

Dzirdamas dažādas atrunas: *man mazi bērni, man lieli kredīti utt.* Ar šādu attieksmi nekad nesaņemis labāku dzīvi. Jebkurš darba devējs labi saprot, ka darbinieku viņam pietiks, kaut arī viņš maksās 0,50 latus dienā, un to izmanto. Pat aziati un nēģeri ir gudrāki un prātīgāki par latviešiem. Palasot interneta ārzemnieku attauksmes par Latviju, mati ceļas stāvus...

“Vismaz 90 procenti latviešu ir tādi, kas gatavi laizīties klāt jebkuram, lai tikai tiem kaut ko atmet no bagātīgā dzīru galda.”

tauta izputināja visas rāzotnes, visas rūpniecības un fabrikas!

Lūk, piemērs par pašciešu. Kad strādāju Īrijā pie avīzu šķirošanas, katram strādniekam bija maiss, kur mest atkritumus, bet ieri tos meta gluži vienkārši zemē. Reiz ceha menešeris man aizrādīja, lai paceļu papīrus, kurus nebiju nometis. Ar tulka palīdzību (angļu valodu slikti zināju) atbildēju, ka es neesmu cūka, lai viņš vairāk skatās uz savējiem. Es savus atkritumus metu maisā, bet īriem pakāļu nelaizišu! Mans tulkotājs (tā bija ukrainiete) pat nobālēja, tulkodama šādus vārdus, taču kopš tā laika pret mani attieksme bija daudz labāka nekā pret vietējiem. Cehā strādāja vismaz 20 latviešu, un neviens nekad nebija atļavies kaut ko tādu... Tā arī viņi palika tikai darba lopīni,

Klaudonis

Pat nēģeri, kas nāk no mazāk attīstītajām valstīm, bēg no Latvijas kā velns no krusta. Tā ir “kološā” reklāma Latvijai, kas “aptaisījusies” Eiropas mērogā. Tikai mūsu plānprātīji skaļi deklarē, ka ārzemnieki stāv rindā, lai varētu iztukšot savus naudas maiusus Latvijas attīstībai. Kaut gan daļa taisnības tur ir – arī “brāļi-atbrīvotāji” ir ārzemnieki. Viņi tiešām stāv rindā – šajā gadījumā tikai uz Jūrmalas platībām un savās personīgajās interesēs.

Lūk, šādas pārdomas nosavas dzīves un pieredzes būtu loti daudz, bet vai tās kādu interesēs? Šoreiz beigšu savu filozofisko apcerējumu un nosūtu Jūsu vērtējumam. Ja atzīstat par derīgu, tad dodiet ziņu; ja nē – atvainojos.

Visu cieņu kolektivam!

VĒSTULE

Izdeldēsim kangarus un okupantus!

Mīlie draugi, mīlie patrioti!

Vislabākie vēlējumi Lieldienās un lai Dievs jums stāv kāl un palidz grūtajā cīnā par latvisku Latviju! 4.maija režīma kangari un jūdasi kopojas ar okupantiem, paverdzina un gremdē latvju tautu. No visas sirds priečājos par jūsu nacionālo stāju un neatlaidību tiesu procesos pret 4.maija režīma Saeimu, šovinistisko puslatvijieti un lielkrievu šovinistu no urlu lapeles. Protams, kangaru midzeni var izpostīt un šovinistisko okupantu naidu var atrisināt ar likumīgo deokupāciju, lai reiz latvju tauta ir atkal kungi savā zemē. Tad nebūs jāloka sorosiešu un cionistu ES priekšā, kur ar viltu un krāpšanu tikām ievilināti. Paldies jums, ka aizstāvat un ejat kopā ar latvju tautu!

Lotārs Stūre
tālajā Amerikā

VAI GRĀMATA KLŪS PAR LUKSUS PRECI?

Turpinājums no 1. lpp.

Viesturs Sterns: Tas laiks, kad varēja izdot grāmatas neatkarīgi no tirgus situācijas, ir beidzies. Tagad izdevējiem vairāk jārēkinās ar patērētāja vēlmēm. Būs jāveic lielāka izpēte, lai saprastu, vai konkrētai grāmatai būs lasītājs un par kādu cenu to pirkts. Nevarēs izdot kaut ko tikai tādēļ, ka grāmata ir skaista, tai ir kultūrvēsturiska vērtība un tajā izteiktā doma izdevējam šķiet vērtīga. Ja izdevējs ko tādu var atlauties, negaidot pelnī, tad tas ir skaisti, bet, ja ar ko tādu gribēs taisīt biznesu, tad, visticamāk, nekas nesaņāks.

DDD: *Jums nešķiet, ka tas ietekmēs grāmatu saturs kvalitāti?*

V.Š.: Tad ir jārunā par intelektuālā produkta kvalitati. Kā piemēru varu minēt Maļinovska “Mēlnokvadrātu”. Manuprāt, tam nav nekādas mākslinieciskās vērtības un kvalitātes, bet visā pasaulei to uzskatta par šedevru. Ar to gribu teikt, ka viedokļi ir loti dažādi: kas vienam šķiet mākslas vērtība, tas otaram – nē. Lasītāji ir loti dažādi, un katrs izdevējs atradis savu grāmatu pircēju.

DDD: *Jūs kā tirgotājs droši vien labāk zināt, kādas tematikas grāmatas šobrīd visvairāk interesē lasītājus.*

“Paaugstinātais nodoklis grāmatām bija pus gadu, līdz ar to cilvēki zaudēja paradumu regulāri pirkī grāmatas. Ja tas neizzuda pavisam, tad izmainījās pirkšanas biežums.”

V.Š.: Šobrīd, protams, vispirktākā ir visa veida ezoētākā literatūra, īpaši tā, par kuru runā masu informācijas līdzekļos. Pieprasītas ir arī publicistikas grāmatas par aktuālām tēmām. Cilvēki meklē praktiska rakstura literatūru, piemēram, praktiskus padomus, pavārgrāmatas, medicīnas padomus. Beletristika, romāni šobrīd nav tik aktuāli.

DDD: *Vai ir atšķirība starp grāmatām, ko izvēlu cilvēki pilsētās un laukos?*

V.Š.: Es nedalītu pilsētās un laukos. Atšķirības ir par regioniem. Piemēram, Daugavpili vairāk interesē viena literatūra, Liepājā – cita. Katrā vietā grāmatu sortimenta ir atšķirīgs.

DDD: *Varat minēt kādu piemēru?*

V.Š.: Daugavpili, piemēram, loti labi pērk krievu bērnu grāmatas, bet Liepājā tās pat nav nozīmes piedāvāt.

DDD: *Šajā gadījumā noteicīšais faktors ir konkrēta reģiona nacionālais satāvs... Starp citu, vai ir atšķirības starp latviešu un krievu grāmatu tirgu?*

V.Š.: Man ir grūti ko-

mentēt, jo mūsu uzņēmums tradicionāli vairāk orientējas tieši uz latviešu lasītāju, grāmatas krievu valodā ir tikai kā pielikums mūsu piedāvātajam sortimentam. Jāatzīst, ka pēdējā laikā pieprasījums pēc krievu grāmatām pieaug.

IZNĪCINĀJA PARADUMU PIRKT GRĀMATAS

DDD: *Vēl nesen cilvēki labāk pirkī grāmatas cietajos sējumos, vai tagad šī situācija ir mainījusies? Vai tiešām cena ir vienīgais nosacījums, kas ietekmē pircēja izvēli par labu vienai vai otru grāmatu?*

Viesturs Sterns: Nevarētu teikt, ka cena ir vienīgais faktors, bet tai noteikti ir loti svarīga nozīme. Pircēju motivācija ir dažāda. Atšķiras grāmatas, kas pirkas dāvināšanai, no tām, ko cilvēks iegādājas savām vajadzībām.

DDD: *Cik ilgā laikā grāmata jāpārdomē, lai to varētu uzskaitīt par veiksmīgu?*

V.Š.: Sešu mēnešu laikā. Pirms dažiem gadiem tie bija trīs mēneši. Ir, protams, arī tādas grāmatas, kas izdotas pirms vairākiem gadiem, bet joprojām cilvēki tās pērk, taču tie ir

“Tas laiks, kad varēja izdot grāmatas, neatkarīgi no tirgus situācijas, ir beidzies. Tagad izdevējiem vairāk jārēkinās ar patērētāja vēlmēm.”

šiem jau vairs nepieciek. Paaugstinātais nodoklis grāmatām bija pusgadu, līdz ar to cilvēki zaudēja paradumu regulāri pirkī grāmatas. Ja tas neizzuda pavisam, tad izmainījās pirkšanas biežums.

DDD: *Svarīgi droši vien bija arī psiholoģiskais aspekts. Daudzi izdevēji samazināja grāmatu cenas, lai pircējs nejustu paaugstināto pievienotās vērtības nodokli, taču doma, ka grāmatas kļuvušas dārgākas, atbaidīja pircējus.*

V.Š.: Tieši tā arī notika.

DDD: *Izskanējusi doma, ka grāmatām varētu atkal paaugstināt PVN...*

V.Š.: Atnāks kaut kāds valūtas fonds, pateiks, ka jāmaina, un valdība arī izmainīs. Jābūt uz visu gataviem.

GRĀMATA ZAUDĒJA DESAI

DDD: *Kādēļ tieši grāmata nozare ir tā, kas loti spēcīgi izjūt cilvēku pirkīspējas kritumu?*

Viesturs Sterns: Tādēļ, ka grāmata nav pirmās nepieciešamības prece. Bez maizes un desas nevar, bet bez grāmatas var. Tādēļ pieaug arī lasītāju skaits bibliotēkās. Cilvēki labprāt lasītu, bet viņi nevar atlauties nopirkī grāmatu.

DDD: *Vai, jūsuprāt, valsts daudz ieguva no PVN paaugstināšanas grāmatām?*

V.Š.: Kopējais grāmatu nozares gada apgrozījums varētu būt kādi 30 miljoni latu. Pienemu, ka puse vai pat vairāk no tā ir mācību

literatūra. Paceļot pievienotās vērtības nodokli, apgrozījums kritās par aptuveni 40 procentiem. Jautājums, vai valsts iegūst, pacēlot nodokli, ja tajā pašā laikā kritas apgrozījums?

DDD: *Svarīgi droši vien bija arī psiholoģiskais aspekts. Daudzi izdevēji samazināja grāmatu cenas, lai pircējs nejustu paaugstināto pievienotās vērtības nodokli, taču doma, ka grāmatas kļuvušas dārgākas, atbaidīja pircējus.*

V.Š.: Tieši tā arī notika.

DDD: *Izskanējusi doma, ka grāmatām varētu atkal paaugstināt PVN...*

V.Š.: Atnāks kaut kāds valūtas fonds, pateiks, ka jāmaina, un valdība arī izmainīs. Jābūt uz visu gataviem.

GRĀMATA ZAUDĒJA DESAI

DDD: *Kādēļ tieši grāmata nozare ir tā, kas loti spēcīgi izjūt cilvēku pirkīspējas kritumu?*

Viesturs Sterns: Tādēļ, ka grāmata nav pirmās nepieciešamības prece. Bez maizes un desas nevar, bet bez grāmatas var. Tādēļ pieaug arī lasītāju skaits bibliotēkās. Cilvēki labprāt lasītu, bet viņi nevar atlauties nopirkī grāmatu.

DDD: *Vai, jūsuprāt, valsts daudz ieguva no PVN paaugstināšanas grāmatām?*

V.Š.: Kopējais grāmatu nozares gada apgrozījums varētu būt kādi 30 miljoni latu. Pienemu, ka puse vai pat vairāk no tā ir mācību

Intervēja Liene Apine

KAS NOTICIS AR LATVIJAS DAUGAVAS VANAGIEM?

Turpinājums no 3. lpp.

DDD: Tātad tie "ballētāji" ir tā DV daļa, kas uzstājas pret 16.marta ziedu nolikšanu?

Jānis Atis Krūmiņš: Notikumi risinājās šādi. Kad pagājušajā gadā Rīgas domē iesniedzu pieteikumu ziedu nolikšanas gājiem, tur priekšā jau stāvēja Kotova iesniegums par protesta akciju. Man sanāca tādas dusmas, ka

uzrakstīja arī Rīgas pilsētas izpilddirektoram **Jurim Radzēvičam**. Mēs esam koleģi, viņš varēja man pajautāt, vai man ir tā pilnvara, taču tā vietā nekavējoties ievietoja pažinojumu Rīgas domes (RD) interneta mājas lapā, ka neesmu bijis tiesīgs pārstāvēt DVL un esmu maldinājis RD.

Kaut arī man bija piln-

kas uz lietu neattiecas. Rezultātā, kā jau zināt, tiesu uzvarējām, un gājiens to mēr notika.

DVL PIESTĀVĒTU CITS NOSAUKUMS

Jānis Atis Krūmiņš: Ar to vēl viss nebeidzās. Lai arī 16.marts jau bija aiz muğuras, RD mājas lapā joprojām stāvēja pažinojums, ka esmu maldinājis sabiedrību un RD. Es biju iesniedzis visus RD jurista pieprasitos dokumentus, kuri nepieciešami, lai ar RD komisiju saskaņotu ziedu nolikšanas gājienu, un tā nav

vara, es apzināti nereaģēju uz šo pažinojumu, jo nevarēju paredzēt, ko tālāk darīs *vanadziņi*. Svarīgāk par sevis aizstāvēšanu man bija panākt, lai nonākam lidz tiesai, kur lems par 16.martu. Ja tiesa atzītu mani kā "nederīgu" un "nepilnvarotu", tad 16.martā pie Brīvības pieminekļa palikuši vien **Ģenādija Kotova un Josifa Korena** savervētie cilvēki, bet leģionāri, nacionālie karavīri nedrīkstētu nolikt ziedus, jo Brīvības piemineklis būtu aizņemts. Kur vēl absurdāku situāciju ie domāties!

Biju uzrakstījis Radzēvičam iesniegumu, pieprasot tikpat daudzas dienas RD mājas lapā turēt atvainošanos man. Sekoja atraktišanās un maza piebilde ar atvainošanos par sagādātajām neērtībām. Pro-

rakstīju iesniegumu, lai izskata šīs sievietes aktivitātes un atbilstību partijas biedra statusam. Uzskatu, ka partijai nedara godu cilvēks, kurš kaut kādu savīgu rēķinu kārtšanas vārdā nedomā ne par valsti, ne partiju. Viņas darbibas rezultātā tika novazāts "Pilsoniskās savienības" vārds. Man ir nepienemami latvieši, kuri savīgu iemeslu dēļ spēj nonicināt latviešu karavīru piemiņu.

DDD: Es tomēr nesapro tu – DVL, kuriem būtu jā pārstāv leģionāru intereses, iestājās pret jums, pret jūsu pieteikto gājienu, lai šie sirmie cilvēki, viņu ģimenes locekļi, draugi un domubiedri nevarētu aiziet mierigi, likumīgi un skaisti nolikt ziedus? Vai tādi "vanadziņi", kā jūs viņus saucat, vispār pēc šāda soļa ir cienīgi nest vārdu "Daugavas Vanagi"?

J.A.K.: Diemžel tie jau nav vienīgie soļi, tādi ir bijuši vairāki, un DV vārda cienīgi viņi noteikti nav. Ne velti apzīmēju viņus par "vanadziņiem". Esmu aizrādījis, ja viņi grib rīkot tikai savas ballītes un nedā-

...tieki iznīcināti un "ēsti" tie, kas kaut ko dara, tiek slāpētas jebkādas aktivitātes, kas ir nozīmīgākas par desmaižu ballītēm."

tams, sabiedribai nav ie spējams iepazīties ar vēstules saturu, jo svarīgākais jau ir paveikts – izpildīta RD priekšsēdētāja **Nila Ušakova** vēlme darīt visu iespējamo, lai ziedu nolikšanas gājiens pie Brīvības pieminekļa netiktu atlauts. Tāpēc tika veikta kārtējā masu apziņas manipulācija un izmantota nepatiesa informācija, lai sabiedrības zemaspīnā nosiprinātu manu tēlu kā RD ierēdnū maldinātāju, lai sabiedrības apziņā ie potētu domu, ka 16.martā ziedu nolikšana pie Brīvības pieminekļa ir kaut kas nelikumīgs.

Runājot par mūsu partijas biedreni Sarmu Dreimanu, partijas valdei uz-

rīt neko vairāk, tad nav vajadzīgs DV vārds. Tad var nodibināt pensionāru klubu "Pavasaris" vai "Atvasara", un uz priekšu! Bet nē – viņi grib "valkāt" DV vārdu, jo tad tie var *sist roku uz krūtim* un teikt, ka ir nacionālpatriotiskas organizācijas pārstāvji. Bet, kur ir viņu darbi? Lūk, kur tie parādās – tiek iznīcināti un "ēsti" tie, kas kaut ko dara, tiek slāpētas jebkādas aktivitātes, kas ir nozīmīgākas par desmaižu ballītēm. Viņi bailīgi saausās, ja kāds pamāca, ka gājienu nevajadzētu organizēt, un skrien to izpildīt...

Turpinājums sekos

Intervēja Ilze Liepa

TUPOLEV TU-154

Polish President Lech Kaczynski was among 97 people killed when their Russian-built Tupolev Tu-154 airliner crashed in thick fog in Russia on Saturday

Specifications	Tupolev Tu-154	
Passenger capacity 164-180	Length 48 m	Cruise speed 850-900 kph
Length 48 m	Wing span 37.5 m	Flight range 4,000 km
Entered service 1972		

Tu-154 incidents/disasters

cējāmies un izmantojām vissarežītākajos reisos," uzsvēra pilots.

Eksperīti atzīmē, ka praksē piloti maksimāli divas reizes mēģina nosē-

dināt lidmašīnu, un, ja tas nav izdevies, dodas uz citu lidlauku.

Pēc www.unian.net sagatavotās informācijas

Kādēl avarēja Polijas prezidenta lidmašīna?

Turpinājums no 2. lpp.

Pielauju, ka pilotam visas četras reizes ziņoja par 2. kategorijas redzamību.

Man grūti iedomāties, ka lidotājs censtos nolaisties, ja redzamība neatbilstošu lidostu, tur bija ja izveido, piemēram, noteiktas nojumes un īpašas gaismas prožektori, trīskārša elektroenerģijas sistēma un tā tālāk, un tā jo projām. Par šīm prasībām ir brīvi pieejama literatūra, tāpēc nav problēmu sa-

kari, bet tie neatbilda 2.kategorijas standarta prasībām. Lai raditu 2.kategorijas prasībām atbilstošu lidostu, tur bija ja izveido, piemēram, noteiktas nojumes un īpašas gaismas prožektori, trīskārša elektroenerģijas sistēma un tā tālāk, un tā jo projām. Par šīm prasībām ir brīvi pieejama literatūra, tāpēc nav problēmu sa-

Man grūti iedomāties, ka lidotājs censtos nolaisties, ja redzamība neatbilstošu vismaz viņa iespēju minimumam – vēl jo vairāk Prezidenta lidmašīnas apkalpes viens no visdisciplinētākajiem pilotiem."

1. Prezidenta lidmašīnas lidotājs bija tāds kā leģendārās filmas "Mimino" varonis, kas nācis no mazās aviācijas, nodevis zvērestu kalpot Polijas prezidentam un tālāk lidoja uz labu laimi.

2. Polijas prezidenta lidmašīnas komandierim četras reizes deva nepatiesas ziņas par meteoroloģiskiem un citiem apstākļiem lidostā.

II. Tehniskās problēmas?

Lidmašīna TU 154 esot "morāli novecojusi". Taču, kā palasiju, pagājušā gādā lidmašīnai speciāli veikts kapitālais remonts.

Varētu sniegt tehnisko raksturojumu par lidmašīnas nolaišanos, bet, kā zino televīzija, lidmašīna līdz nolaišanās momētam nenonāca...

Uzreiz rodas jautājums, kāds tad ir pats Smoļenskas lidlauks? Rakstos var izlasīt par tā īpatnībām. Vēl nesen Smoļenskas lidlauks bijis domāts kara un pasažieru aviācijai. Jā, protams, dzimteni vajag aizsargāt un kara aviācijas uzdevumus izpildīt. Taču vienlaikus pasažieru lidmašīnām nepieciešams nodrošināt regulārus reisus un ienākumus. Vārdu sakot, ja Krievijā videjais bardaka līmenis pasažieru pārvadišanas jomā ir samērā augsts, tad Smoļenskā, nemot vērā šos "divvaldības" apstākļus, bardakam būtu jābūt īpaši augstam.

Bez tam, Smoļenskas lidlauks līdz PSRS sabrukumam bija domāts vidējās maģistrāles aviācijai. Tas ir, tur bija iekšējie sa-

līdzināt, kā ir ar Smoļenskas lidostu.

Starp citu, var daudz iz lasīt, kāda sertifikācijas procedūra ir obligāta ne tikai iekārtām un lidotājiem, bet arī dispečerdienestam, kas regulē lidmašīnu lidojumus. Vai tas bi ja paveikts?

Ūn, lūk, tieši šīs dispečerdienests četras reizes deva nepatiesas ziņas par meteoroloģiskiem un citiem apstākļiem lidostā.

Es esmu pārliecināts, ka ja dispečerdienests būtu sniedzis precīzus datus, tad pilots spētu ieslēgt pilnīgu automātiku. To lidotājiem māca ilgus gadus tā, ka izstrādājas jau re fleksi, kā rikoties ārkārtas situācijās. Piloti vienā mirklī spēj pieņemt pareizo lēnumu.

Protams, tā ir tikai versija. Sanemot papildus informāciju varēs analizēt, kas tad īsti noticis, jo Krievija runā vienu, bet mēs vēlamies zināt patiesību.

Vilors Eihmanis

DĀMU KOMITEJA PRET 16.MARTA GĀJIENU

DDD: Paši DVL vērsās pret leģionāru godināšanu? Izklausās absurdī un nelogiski.

Jānis Atis Krūmiņš: Jā. Tādu iesniegumu viņi

Polijā netic par četriem mēģinājumiem nosēdināt prezidenta lidmašīnu

"Pēc manā rīcībā esošās informācijas, bija viens (nosēšanās) mēģinājums," – televīziju ziņu kanālā TVN 24 teica T.Petšaks, kurš personiski pazina tragiskā reisa pilotu kopš 1997.gada, bet pats strādā par speciālās grupas pilotu, kas apkalpo valdības aviācijas floti.

"Pilotus trenētā, lai viņi

nekādā gadījumā nepakļautos spiedienam," sacīja T.Petšaks, noraidot hipotezi, ka pilots esot mēģinājis nosēdināt lidmašīnu, lai nenokavētu uz pasākumu Katiņā.

T.Petšaks atzīmēja, ka prezidenta lidmašīna tika uzskatīta par vienu no labākajām valstī. "Lidmašīna bijusi vispopulārākā pilotu vidū. Mēs tai loti uztī-

cējāmies un izmantojām vissarežītākajos reisos," uzsvēra pilots.

Eksperīti atzīmē, ka praksē piloti maksimāli divas reizes mēģina nosē-

dināt lidmašīnu, un, ja tas nav izdevies, dodas uz citu lidlauku.

Pēc www.unian.net sagatavotās informācijas

ILMĀRU RENĶI PAVADOT

Pēc grūtas slimības 31.martā ASV Pensilvānijas štatā šīs zemes gaitas ir atstājis latviešu tautas patriots, Amerikas latviešu uzņēmējs **Ilmārs Renķis**. Tālajā Mūžibas ceļā mūsu draugu pavadām ar gaišu pateicības domu par kopā pavadijāiem brižiem šeit, Latvijā, saņemtajiem uzmundrājumiem un naudas ziedojuumiem gan ilgstošajā tiesas procesā, gan izdotot Jāņa Liepiņa grāmatu "Sarkano okupantu orgājas Latvijā".

Ilmārs Renķis piedzima Preilos divus gadus pirms Latvijas okupācijas – 1938.gada 16.aprīli. Kara laikā kopā ar vecākiem viņš devās bēgļu gaitās un dzimtenē vairs neatgriezās. Savā dzīvē Ilmārs ir bijis īsts latviešu darbarūķis. Uzsākot mācības pavisam svešā zemē – Amerikā, ļoti trūcīgos apstākļos, ar neatlaidību un mērķtiecību viņš ieguva bakalaura grādu ķīmijas inženierzinātnē un nodibināja plastmasas pārkājumu ražotni "The Thermoclad Company", kas ļoti strauji attīstījās un nu jau 47 gadus atrodas šīs industrijas liderpozīcijās ASV. Ilmārs Renķis aizrāvās arī ar jašanas sportu. Latvijā viņš ir izveidojis jaunieku sporta klubu "Bajāri", kas atrodas Ropažu novadā un kura pārvaldnieks Guntars Silīns ir Latvijas čempions jašanas sportā.

Izsakām līdzjūtību Ilmāra Renķa tuviniekim, draugiem un koleģiem.

LNF un "DDD"

Zvanot pa tālrungi:

90006082,

jūs ziedojet **1 latu** laikrakstam "DDD".

Veicināt plašāku "DDD" izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams arī, pārskaitot ziedojumu uz

Latvijas Nacionālās frontes kontu

Latvijas Hipotēku un zemes bankā

(SWIFTkods: LHZBLV22);

konts: LV38LHZB1000054029001;

Reg.Nr. LV40008033014.

ABONĒJIET "DDD"

**visās Latvijas pasta nodaļās
un internetā: www.abone.lv**

6 mēnešiem maksā 5 latus

3 mēnešiem – 3 latus

1 mēnesim – 1,25 latus.

Indekss: 1164

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts **DDD** Reg.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196

Iznāk 2 reizes mēnesi

Riga, 2010

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**

(Reg.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;

Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redaktore: **Līga MUZIKANTE**

Radaktori vietniece: **Liene APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 - 4,**

Rīga LV-1019

tālr./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.DDDLFN.COM**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespēsts: SIA "Latgales druka", Ofisēspiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

VIEDOKLIS

Ar ko mēs varam sadarboties?

Izlasot avīzes "DDD" 1.aprīla numurā publicēto jelgavnieces **Annas Mielavas** (kaut kā nebija manijis šādu cilvēku līdz šim publicējoties nacionāla rakstura presē) vēstījumā, kurā viņa pārmēt avīzes redakcijai sadarbošanos ar "nepareizo" cilvēku Dionīsimu no Krievijas, vēlos, atsaucoties uz redakcijas aicinājumu, izteikt šajā sakarā savas domas.

Vispirms atzīmēšu, ka pilnīgi piekrītu visam, ko jau piebildē pēc vēstules ir minējis avīzes veidotāju kolektīvs. No savas puses pārīdus atzīmēšu dažus aspektus, kas, manuprāt, ir būtiski, runājot ne tikai par šo konkrēto gadījumu, bet arī apsverot sadarbību kā tādu plašākā mērogā, veidojot attiecības starp cilvēkiem un to pārstāvētajām organizācijām daudzu mēnušu un gadu garumā.

Kāds vieds cilvēks savulaik ir teicis: "**Politikā nav draugu, tajā ir sabiedrotie**". Kā liecina mūsu zemes un tautas vēsture, vismaz uz skaitliski mazām un daudzu lielu nāciju ieķerojamā teritorijā dzīvojošām tautīnām šīs apgalvojums ir pilnā mērā attiecināms. Atcerēsimies, kā veidojās Latvijas valsts, kā tapa pirmās Latviesu brūpītās vienības, kas vēlāk pārtapa Latvijas Armijā... Sākotnēji Latviesu strēlnieki karojās cariskās Krievijas armijas sastāvā, tad, sapratuši, ka tiek izmantoti tikai kā *ielgabalu galu*, zaudēja ticību monarhistiskajam impērijai un vai nu pieslējās boļševikiem, vai stājās Kalpaka nacionālajā rotā; bija skaitliski nelīela daļa arī tādu, kas cīnījās t.s. "Baltās" armijas pusē. Katra no šīm grupām domāja, ka tieši šādi novērsis lielāko launu un panāks iespējami lielāku labumu Latvijai savas uzvaras gadījumā. Te jāatzīmē, ka tieši tālredzīgajiem un konsekventajiem Neatkarīgas Latvijas aizstāvjiem, kalpakiem, visvairāk nācās mainīt savus sabiedrotos – sākumā tie bija vācieši (par ko vini tika diezgan pamatīgi slānīti no t.s. *visgudro un pareizo latviesu* puses), vēlāk igaunji, ar kuriem cīnījās kopā pret tiem pašiem vāciešiem, tad poli, kuri palīdzēja atbrīvot no boļševikiem Latgales novadu. Nacionālās Latvijas karotājiem nebija ne īpašu simpatiju, ne arī zvērīga naida ne pret vienu no šīm tautām, viņi gluži vienkārši **pieslējās tiem, kuru politiskās intereses konkrētajā bridi sakrita ar viņu interesiem**.

Tieši tāpat darīja arī leģionāri 2. Pasaules karā. Tā, ka viņi zaudēja un nesasniedza cerēto mērķi – Brīvu Latviju, nebija viņu, bet gan Rietumu pasaules varenā vaina, kuri, savīgu interešu vadīti, piekrita atdot Baltiju Stalina nezvēra ķētnās. (Diemžēl jo projām netrūkst *jeřīpu*, kuri domā, ka tagad gan mi-

litāra konflikta gadījumā ar Krieviju NATO un ES mūs aizsargāšot. Nekā tāda, protams, nebūs, kā to jau pirms gada precīzi pateica intervijā "DDD" ASV armijas leitnants, bijušais *helsinkiets* **K.Pupurs**; skat. norādi interneta <http://www.dddlf.com/content/view/415/30/>).

Es nezinu, cik patiesa ir tā informācija par Dionīsimu, ko publicējusi Mielavas kundze. Protams, ja ļoti gribētu, varētu to pārbaudit – paraknēties tīmekli, ievadot "meklētāja" t.s. *atslēgas vārdu*, taču to nedarišu vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, tas prasa daudz laika; otrkārt, nebūt ne viss tur atrodamā informācija ir ticama un nopietni uzvērēta (pietiekami daudz "jaunatklājumu" reizēm internetā gadās man lasīt arī pašam par savu personu); visbeidzot, treškārt, **man tas nelieka būtiski**. Kāda nozīme, ko pielūdz un grib kanonizēt Dionīsimu? Galvenais, ka vismaz šobrīd viņš kaut vai vārdos ir mūsu sabiedrotais – atbalsta mūsu ciņu par Latvis-

dzīrdēt dažādus pārgudrus spriedumus, ka viņš nevarot būt mūsu tautas draugs jau tāpēc vien, ka pēc savas etniskās izcelsmes daļēji ir zīds. Es gan uzskatu, ka mums jāsadarbojas ar jebkuras rases un tautas cilvēku, kurš mums, Latviešiem, vēl labu.

Nav sliktu nāciju, bet ir slikti cilvēki tajās – citā to ir vairāk, citā mazāk. No krievu un ūdu puses nav bijis daudz tādu ļaužu, kas mums justu lidzi un izprastu mūsu grūto stāvokli, bet tieši tādēļ, divtik vērts ir katrs, kurš tomēr spēj un grib to darit. Protams, visi cilvēki nekad nedomās pilnīgi vienādi visos jautājumos. Acīmredzot savas etniskās izcelsmes dēļ Stomahina k-gs savās publicējības Izraēlas un Irānas konfliktā nostājas Telavivas pusē, arī t.s. "geju gājienu" Maskavā viņš gatavs atbalstīt pārspīlētas viedokļu izteikšanas brīvības un tolerances dēļ. Šajos pēdējos jautājumos viņa un "DDD" redakcijas kolēktīva domas krasi atšķiras, tomēr tas taču netrau-

dzēšanas manus rakstus izlasīja redakcijas darbinieki, un arī tas man likās gana nozīmīgi. Nekad savās publikācijās neesmu centies izpakti vienam vai otram cilvēkam vai politiskai kustībai (partijai), vienmēr rakstu tikai to, ko pats domāju. Neesmu pārādzīvojis, bet tikai priecā-

**"Nav sliktu nāciju,
bet ir slikti cilvēki
tajās – citā to ir
vairāk, citā mazāk."**

gies, ja mans raksts parādījās kādā no saziņas līdzekļiem kaut vai saīsinātā veidā, arī tad, ja šī saziņas līdzekļa īpašnieks bija okupants, kangars, viltusnacionālists vai cilvēks, kuram smagās biogrāfijas dēļ parādījusies zināma rakstura veselības traucējumi, kas traucē adekvāti uztvert apkārt notiekošo un pareizi izvērtēt, kurš viņam un viņa tautai ir draugs, bet kurš – nelietis un ienaidejnieks.

Uzskatu, ka mani raksti neklūst nevērtīgi (ja vien tie, protams, netiek sagrozīti) tikai tādēļ, ka tie ir publicēti necienīgam cilvēkam piederošā saziņas līdzeklī vai interneta vietnē, tāpat kā saulesgaisma neklūst netīra tikai tādēļ, ka to atstaro vircas lāma vai dubļu rieva. Tāpat man šķiet arī, ka nav būtiski tas, kādā no saziņas līdzekļiem labs raksts parādīs pirmajā un kādā – pēdējā. Ja es būtu man piederošas avīzes redaktors, es nevilcinātos tajā ievietot man simpātisku rakstu arī tad, ja zinātu, ka iepriekš tas jau tīcis ievietots kādos 500 citos laikrakstos, jo manā uztverē tas nule minētā fakta dēļ nekā nebūtu zaudejīs no savas kvalitātes, izņemot, protams, gadījumu, kad straujās notikumi attīstības dēļ, tas jau būtu zaudējis savu sabiedriski-politisko aktualitāti.

Lūk, tādas ir manas pārdomas, zinu, ka ne visi cilvēki tām piekrīt, un esmu gatavs pieņemt viņu atšķirīgo viedokli, kā arī ar laikraksta "DDD" līdzdalību turpināt šo Patriotu darbības taktikas izvērtēšanu un apspriešanu arī nākotnē, turpmākajos avīzes numuros!

**PAR LATVIEŠU
NĀCIJAS INTERESĒM
VIENOTAI CĪNAI
SVEIKS!!!**

Aivars Gedroics